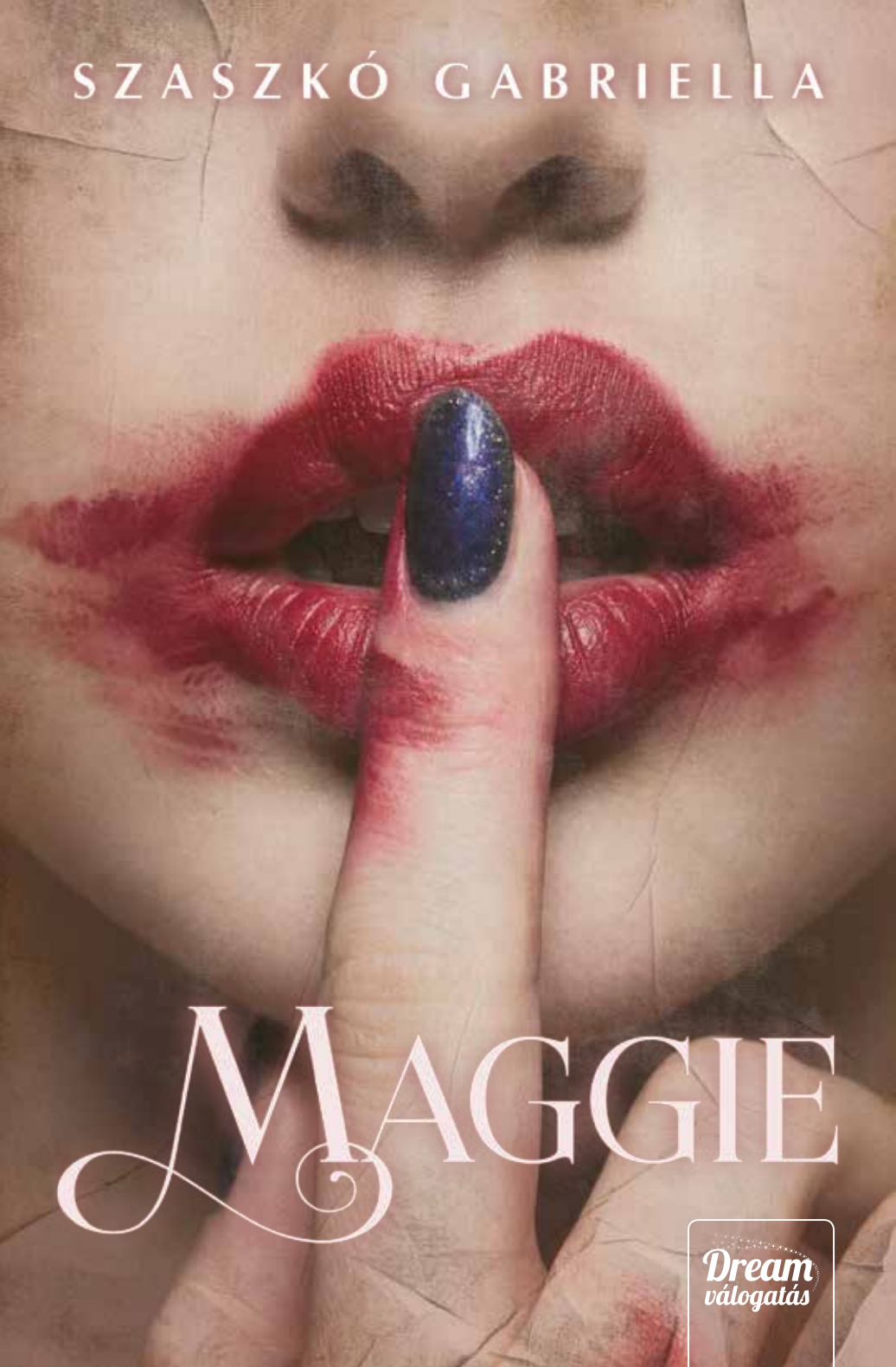

SZASZKÓ GABRIELLA

MAGGIE

Dream
válogatás

VAJON MIVÉ CSEPEREDIK AZ EMBER A POKOLBAN?
VAJON AZ ELME KÉPES-E ÉP MARADNI
A MÉLYSÉGES ŐRÜLETBEN?

Maggie Thompson 1977 fülledt nyarán talál rá igazi erejére. Tizenhat évesen csupán egyetlen célja van: maga mögött hagyni a New York állambeli maradi szülővárosát, amihez pusztító szépségét, illetve minden manipulációs készségét hajlandó bevetni, amit az évek során el kellett sajátítania a túléléshez. Amikor a nagyvárosból megérkezik egy fiatal tanár és az állapotos felesége, Maggie meglátja bennük a menekülés lehetőségét. A házaspár testesíti meg számára azt a ragyogó álméletet, amire mindig is vágyott, valódi kontrasztot mutatva mérgező családjával szemben. Maggie nem akar mást, mint a mocsok, a berögzült társadalmi szerepek és bántalmazó férfiak útvesztőjét elhagyva eljutni egy olyan világba, ahol kivívhatja az őt megillető helyet.

A Maggie a családon belüli erőszak, szexuális bántalmazás pszichológiai hatásainak portréja, amely igyekszik feltárni egy fiatal lány lehetetlen sorsát, aki úgy hiszi, van választása.

18+

első regénye 2016-ban jelent meg Maradj velem címmel a Maxim Könyvkiadónál. Kevesebb mint tíz év alatt tizenkét könyve látott napvilágot Dream- és Pulse-válogatás sorozatokban, amely a magyar szerzők körében is egyedülálló életművet jelent. Művei között megtalálhatók a Pennington testvérek-sorozat, a Glen Falls-sorozat és a Midlife Crisis-duológia kötetei is. Az írás mellett szabadúszó fordítóként is dolgozik, így a regények nagyon fontos szerepet töltenek be életében. Férjével és cicájával az angliai Stratford-upon-Avonban él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Maggie történetének szaga van. Izzadság, vér, a legtisztább alkohol és a legtisztább női harag szaga. Némelyik háznak lelke van; a falakba beivódik a női sikoly és a férfiakarat. Maggie egy ilyen házban él, túlél. Ez a történet a női szegényről szól, azokból az időkből, amikor még hallgatni kellett, ezt a csendet pedig generációk adták tovább egymásnak. Szaszko Gabriella legújabb regénye végiggrázza a testet, a lelket. Nem hagy levegőt a sorok között.”

Bíró Kincső, író

„Hiánypótló történet a témában. A regény az írónőtől már jól megszokott alaposággal mutatja be a családon belüli abúzust, sokszor már-már gyomorforgató, felkavaró képi leírásokkal. Az események könnyen beszippanthatnák az olvasót, de az elbeszélő nézőpontjának köszönhetően azonban mégsem azonosulunk Maggie karakterével. Tragikus, ami vele történt, és borzasztó belegondolni, hányan élnek át ugyanezt nap mint nap. Éppen ezért fontos beszélni róla: a regény a generációs traumák feldolgozásában is segítséget nyújthat.”

**Kulcsár Ditta,
@csaladikonyvespolc**

„Tökéletesen és borzasztóan aprólékosan felépített regényt kapunk az író tollából, aki nem félt egy nehéz témához nyúlni. Ebben rejlik erőssége, az emberi sorsok, a lélektani fikció koronázatlan királynője, aki, ha kell, akkor kíméletlenül a földbe döngöl. Nem lesz könnyű olvasmány, és valószínűleg lelkileg is kifacsar, de én ezt szeretem, mert nem enged el a történet, biztosak lehetünk benne, hogy napokig velünk marad.”

**Csóka-Salamon Niki,
@ readings_byniki**

*Dream
válogatás*

SZASZKÓ GABRIELLA

MAGGIE

— részlet —

Dream
válogatás

Akkor

Aznap éjjel rúzsozta először vérvörösre a száját, amikor a bátyjával bújócskát játszottak.

A fürdőszobátükör szélei feketén pattogzottak, kék szemében rettegés ült a félhomályban. Erősen markolta az anyja rúzsát, amit még azelőtt csent el a barna kincsesládájából, hogy az apja minden holmiját kidobálta volna. A Wildwood Rose aranybetűkkel csillogott a rúzs alján. Ezelőtt nem merte használni, csak néha, éjjelente vette elő a matraca alól, szerette, ahogy a fekete műanyagon játszik a holdfény. Szerette levenni a kupakot, és beszívni az állott rúzsillatot.

Erő volt benne, az anyja nem létező ereje. Joyce ritkán rúzsozta ki magát, akkor is csak halovány púder-színekkel. Valószínűleg itt rontott el mindent. Itt siklott félre az élete. A Wildwood Rose a kincsesláda alján végezte. Ugyan használnak tűnt, az anyja különleges alkalmakra kifestette magát, de letörölgette a rúzs javát,

így sosem vöröslött rajta teljes pompában. Joyce gyenge nő volt.

Ő akkor egy kattanással szedte le a kupakot, és a holdfényben úszó fürdőszobában kente vörösre az ajkait. Feketének tűnt a vörös szín az ezüstös fényben. A távolból felhangzott Bill Junior hangja, végigsiklott a ház repedésein, behatolt a fürdőszoba ajtaja alatt.

– Maggie – búgta a nevét. – Merre vagy, hugi?

Maggie a rúzszt fehér hálóingének zsebébe csúsztatta. Az anyag már annyira elvékonyodott, hogy a hold fojtott fényében is látszott testének sziluettje, domborodó melle, ami tizenhárom évesen még nem fejlődött ki teljesen. Gyorsan kapkodta a fejét, hogy rejtekhelyet keressen az apró fürdőben. A kazán mellé bújt, a kilincses beépített szekrénybe. Tudta, ha itt megtalálja a testvére, akkor sarokba lesz szorítva. Billy mindig éjfél után szeretett bújócskázni, mert akkorra az apjuk már alkoholmámoros álomba merült az emeleti szobájában.

Az maradt az egyetlen esélye, ha nem vesz levegőt. A Wildwood Rose szerencsét hozott. Tudta. Amulett volt. Beszívta a rúzs illatát, hallotta a csövek pattogását a régi házban.

Megnyikordult az ajtó, ahogy Bill belépett a fürdőszobába. Vajon megérezheti Maggie meztelen talpának forró nyomait a járólapon? A gondolatától csak erősebben markolta a rúzszt. *Vadrózsa*. Ő akart lenni a vadrózsa. Az, amelyik a Maple Grove temető rozsdás kerítése között türemkedik ki. Erősebb az őt körülvevő ocsmány-

ságnál, a szirmait a mocsokban is kibontja. És megszúr mindenkit, aki a közelébe merészkedik.

– Maggie – suttogta Billy. – Tudom, hogy itt vagy.

Egyetlen mély levegőt vett, de ez is elég volt, hogy kitaruljon a beépített szekrény ajtaja. A szája elé kapta a kezét döbbenetében. Nevetett, ahogy Billy kirángatta az apró búvóhelyéről, a Wildwood Rose pedig szétkenődött az arcán. Feketén csillant a tenyerén, mint vér a hold fényében.

– Megvagy – lihegte Billy.

Maggie tudta, mi következik. Mindig ugyanaz következett éjfél után, ha a bátyja bújócskát játszott vele.

De eddig nem volt vele a Wildwood Rose ereje, ami onnantól kezdve mindent megváltoztatott az életében.

Most

Maggie Thompson utált busszal járni. Általában mindent meg is tett azért, hogy elkerülje ezt. Ezért végezte az iskola utolsó napján a parkoló forró aszfaltján. Törökülésben ült a tűző napon, és a rövidnadrágja sem védte meg a perzselő betontól. A szemét leárnyékolva kereste Billyt, ahogy lassan kiürült körülötte az iskola.

A homlokáról egyre csak csöpögött az izzadtság, a pulzusa pedig nemcsak a forróságtól, hanem a dűhtől is gyorsabb ütemre váltott. Billy megígérte neki, hogy hazaviszi. Persze tudta, hogy buliba mennek az utolsó nap alkalmából, és ha több haverja is akarta a fuvart, akkor Maggie sokszor kiszorult a kocsiból.

Egy bennrekedt levegőt kifújva ugrott fel a földről, és letörölte a homlokáról a nedvességet. A fejét rázva tárta ki az iskola duplaajtáját, hogy visszatérjen a nagyjából hűvös, üres folyosóra.

A padló frissen felmosva csillogott, a falon az iskolai bál leszakadt plakátjai lengedeztek, amik arra emlékeztették, hogy másodikosként csak a következő évtől lehetett báli szezonja, bezzeg a bukott bátyja idén harmadjára mehetett bálba.

A régi évfolyamok frissen leporolt, üvegezett tekintetei kísérték végig, ahogy haladt az ivókút felé. A vitrines szekrények tükröződő felületébe nézve egy pillantást vetett a szakadtra vágott farmernadrágjára, amiből annyira kivillant a feneke, hogy otthon le kellett cserélnie, hogy ne lássa meg így az apja. Aztán megállt az egyik üveg előtt, és megvizsgálta az izzadságtól lelapult haját.

Azon a nyáron vette észre, hogy különös erővel bír. Főleg a Wildwood Rose-zal a száján. A férfiak megnézték, fütyültek neki, megmarkolták a fenekét. Mintha nyolcéves kora óta erre lett volna kitalálva, csak a teste még nem érte utol a legtöbb férfi elméjét.

1976 nyarára azonban felfogta a saját erejét.

Visszhangzott az üres folyosón a csapódó ajtó hangja, mire Maggie gyorsan megfordult. Az iskola csendje úgy ölelte körül, mint egy furcsa, családi kriptá, amit már senki sem látogatott. A nyárra eltűnő diákokkal elszállt belőle a lélek, még a szag is megváltozott.

Egy pár lépést előre lépve közelebb ment az ivókúthoz, hogy benyomja a gombját, összevizezze egy kicsit a kopott trikóját, és igyon egy keveset. Oldalra nézve látta, hogy egy srác az üzenőfalra hirdetést tűz.

A táskáját a vállára rántva közeledett az idegenhez, aki hosszú ujjú inget vett fel a júniusi melegben a kőmossott farmer mellé. A kezével takarta a lapot, amit rajzszeeggel erősített a helyére.

– Van ennek bármi értelme most már? – mosolygott Maggie, mire a srác a mellkasához kapta a kezét, és felé fordult.

Nem srác volt, sokkal inkább férfi.

Nem tűnt idevalósinak. És idősebb lehetett, a húszas éveiben járhatott. Máshogy nézett ki, mint a munkásfiúk errefelé. Finoman ívelt ujjai voltak, porcelántisztaságú világos bőrrel, nem motorolajos bronzbarnára cserzetel. Tiszta fiú, tiszta illattal.

– Hát, úgy fest, te is itt vagy – fonta össze a karját maga előtt, felvillantva pihezőörös, mégis izmos alkarját. Rámutatott a hirdetésre, ami nyári korrepetálást kínált. – Tudom, hogy elkéstem vele, de csak tegnap érkeztem New Yorkból. Ősztől fogok itt tanítani. – Maggie felé nyújtotta a kezét, ő pedig elfogadta a gesztust. Bársonypuha volt az érintése. – Owen Miller.

– Maggie Thompson. Te New Yorkból jöttél? *Ide?*

– Olyan meglepő? – mosolyodott el. – A feleségem terhes, és úgy gondoltuk, hogy a kicsinek sokkal jobb lesz vidéken felnőni.

Maggie apró, szinte láthatatlan fintort vágott. A nagynénje is terhes volt. Nyolchónapos hasa ott gömbölyödött a felcsapódó olajtól ragacsos konyhában, és már csak sóhajtozni tudott, ahogy a forróságban zümmögtek

körülötte a legyek. Lydia néni úgy nézett ki mostanság, mint egy felpuffadt hulla.

Maggie keze óvatlanul is a lapos, lesült hasára siklott.

– Az én nénikém is állapotos – legyezte magát a kezével. – Majd járhatnak együtt iskolába a gyerkőcök. Mit tanítasz egyébként? Vagyis tanít, Mr. Miller – kuncogott fel.

– Jaj – sütötte le a szemét Owen. – Ezt nagyon nehéz lesz megszokni így, hogy most először tanítok majd középiskolásokat, én meg úgy érzem, mintha én is most lettem volna az. Mi lenne, ha Owen maradnék még a nyárra?

Maggie megnyalta a száját, és beleharapott az alsó ajkába. Ebben a pár percben nem is gondolt Abe-re, a pasijára, és valahol annak is örült, hogy Billy nem tudta hazavinni.

– Akkor nem lesz nehéz visszaszokni majd ősszel, *Owen?*

– Lehetséges.

– Szóval mit tanítasz? – lesett Maggie az üzenőfalra.
– Történelem?

– Igen. Még az osztályaimat természetesen nem tudom, de hamarosan kiderül. De... – belenyúlt a zsebébe.
– Megtennéd, hogy a barátaidnak elviszed a szórólapokat? Valószínűleg igazad van, és itt már senki se fogja látni.

A folyosó teljesen üresen kongott körülöttük.

– Jah, elment mindenki. A bátyám meg itthagzott kocsi nélkül – biggyesztette le a száját.

Owen körbenézett, mintha abban reménykedett volna, hogy hirtelen mégis felbukkan valaki, de még takarítók se jártak a közelben.

– Elvigyelek?

Maggie lenézett a félcipős lábára, mintha hirtelen elszégyellte volna magát a felajánlástól. Persze, nagyon jól tudta, hogy nem akar a harmincfokos hőségben hazagyalogolni.

– Elégé messze lakunk a sulitól – döntötte oldalra a fejét.

Owent egyáltalán nem érdekelte, hogy Maggie hol lakik. Maggie-t viszont annál is inkább.

A szép, újillatú autóban ülve csupán egy töredékmásodpercre belenézett a visszapillantóba. Észrevétlenül simította hátra a szőke haját. Illett hozzá a csillogó bőrülés, még akkor is, ha a meztelen combjára tapadt. Nem olyan volt, mint a bátyja tizenhat éves Ford Cortinája, aminek az anyósüléséből már kiállt az egyik rozsdás keret.

– Merre megyünk? – kérdezte Owen. Az izzadtságcseppek úgy ültek ki a hajvonalára, mint a hajnali harmat.

– Végig a 39-esen, onnan a 36-osra – dőlt hátra az ülésen Maggie.

Owen beindította a motort, Maggie pedig lehúzta az ablakot, hogy kinyújthassa a kezét. A fákon átszűrődő

fény különös mintákat rajzolt karamellszínű bőrére. Ebben a csendesen sikló autóban az lehetett, ami valójában volt: gyémánt a poros kisvárosban.

– És te mit szeretnél csinálni, ha nagy leszel? – kérdezte Owen.

– Nem vagyok még elég nagy, szerinted? – kérdezett vissza, de még mindig a kezét nézte a napsütésben a 36-os felé menet.

– Nem úgy értettem – nevetett fel Owen, és egy kissé kényelmetlenül húzta el az ingének gallérját a nyakáról.

– Színésznő szeretnék lenni. Elmenni New Yorkba, aztán Los Angelesbe – kapta felé a fejét Maggie, és előresimította a haját.

– Ez érthető.

– Igen? Miért? – Hallani akarta a választ. Hallani, mielőtt gyorsan elhalad mögöttük a 36-os, és megállnak a Woodside Farm mellett.

– Mert úgy nézel ki, mint egy színésznő.

Maggie szélesen elmosolyodott. Tudta, hogy úgy néz ki, mint egy színésznő. Ezt a külsőt kapta a sorstól, hogy kijuttassa ebből a kisvárosból. A zsírszagú konyhák-ból, a rozsdás Fordok világából, a nyálas, pállott alkoholszagú nyelvcsapásoktól a nyakán. Színésznő volt ő nyolcéves korától kezdve, amikor elveszítette magát, és mást keresett helyette.

– Neked nem itt a helyed – bólogatott Owen. – Egy ilyen szép lánynak el kell mennie felfedezni a világot.

Egy ilyen szép lánynak el kell mennie felfedezni a világot.
A nem szép lányok maradnak csak a mocskos kisvárosokban. A szép lányok nem engedik, hogy bántsák őket.

Végignézett Owen fehér karján, egyenesen le egészen az arany karikagyűrűjére. Egyszer elveszi feleségül őt is egy ilyen tisztaillatú fiú New Yorkból.

– Itt is volnánk – állt le Owen a Woodside Farm beköttje előtt.

– Köszönöm – felelte Maggie, és a táskáját a vállára kapva kiszállt a napfényben csillogó piros autóból.

– És add oda a szórólapot az évfolyamtársaidnak! – mondta még Owen, aztán elhajtott.

A motor hangja lassan elhalt, csak a madárcsicsergés maradt utána. Egyenletesre nyírták a fűvet a hatalmas birtok előtt, amit sűrűn nőtt be a borostyán. Gyönyörű ház, közel a patakhoz.

Maggie kitárta a karját, és felnézett az égre; a fehér, tejszínhabként tekergő felhőkre. A Woodside Farm előtt még nem parkolt autó a feljárón, de Maggie nem állt meg, hogy egy kicsit körbenézzon.

Vissza kellett indulnia a hőségben – majdnem másfél órát gyalogolnia Worcester felé, hogy tényleg hazajusson.

Akkor

Az élet pokol egy tizenegy éves lánynak csipkebugyiban. Főleg felnőtt méretű csipkebugyiban.

Maggie gyomrába savként mart a szorongás, ahogy a szoknyája alatt igazgatta a fehérneműt. Billy kissé lehorgasztott fejjel sétált előtte a földúton az iskola felé. A reggeli párába már belopakodott a júniusi hőség ígérete. Worcestert abban az évben már májusban elöntötte a forróság, a tavasz nyomán kizöldült növények idén korán ropogósra száradnak majd a tikkasztó melegben. A tapadós izzadtság elől nem létezett menekvés a menetelés közben.

Maggie aznap reggel csendre ébredt, de a papa kiszámíthatatlan volt. Sokszor hónapokig csak éjjelente üvöltözött összefolyó szavakkal, aztán mire ezt megszokták, csatlakoztak hozzá a fülfedt reggelek is. A papa sárgás fogai kivillantak, ahogy elvigyorodott a zsírfoltos mosogató előtt. Maggie a melegben bugyiban és trikóban mosogatott. Már nem kellett sámlira állni, hogy előblítse

a gabonapelyhes tálakat, csak hosszasan pipiskednie, ami kiemelte formás, leburnult vádlijának határozott vonalát.

Előbb csapta meg a papa keserű dohányának szaga és savanyú leheletének aromája, minthogy megérezte volna az érintését a majdnem csupasz fenekén.

Maggie először mosolygott. A papa kedves szavakat suttogott a fülébe. Maggie halkan megígérte, hogy hétvégén süt palacsintát, megmutatja, milyen ügyes háziasszony lett belőle. A csendes madárcsicsergés azonban pillanatok alatt foszlott szét, ahogy eltorzult a papa életől meggyötört arca.

– Ez micsoda? – bökött a lánya alsóneműje felé. Maggie meglepetten nézett a kifakult, kissé lyukas, halvány rózsaszín bugyira, aminek az elejére egy cumizó macit nyomtattak. Maggie szerette a mintás bugyijait. – Nem vagy már kislány!

A papa erősen megragadta a ruhadarab korcát, és egy erős rántással szétpattant a macis bugyi. Maggie egyik kezével magát takarta, de aztán a papa határozott léptekkel az emelet felé indult. Maggie alul teljesen meztelenül rohant utána, hogy szerezzen magának egy másik fehérneműt, de a papa akkor még a Billel közös hálósobájukba tört be.

A bátyja először fáradtan dörzsölte a szemét, de tágra nyílt a tekintete, ahogy meglátta a papát, és az alul meztelen hűgát. A papa fáradhatatlanul, hangosan üvöltve dobálta ki Maggie bugyijait a fiókból. Szinte

transzba esve kapta fel az ollót a kaotikus íróasztalról, hogy Maggie minden kislányos fehérneműjét cafatokra szaggassa.

Maggie a fapadló kemény felületén térdelve zokogott, halkán könyörgött a papának, hogy ne tegye tönkre az összes bugyiját. Sírástól maszatos arccal kapott a papa lebarnult karja felé. Nem értette, hogy a csendes reggelek miért borulnak mindig a fejük tetejére, hogy a macis bugyik mit ártottak hirtelen az apjának.

A padlón konfettiként szóródott szét a rózsaszín, sárga, zöld és babakék anyag. Maggie nem nézett a bátyja szemébe. A fiú megmerevedett az ágyában. Visszafojtott lélegzettel hallgatták a papa távolodó lépteit a folyosón. Maggie észlelte, ahogy megnyikordul a bátyja ágya, de nem akarta, hogy odamenjen hozzá. A szégyen minden testrészét lángra lobbantotta.

– Ezeket kell hordania egy nőnek! – ordította a papa, mire halomban szálltak a csipkebugyik Maggie felé. A papa az anyja fehérneműs fiókjából hozott új bugyikat, melyek még magukban hordozták a halál ígétét, hiszen az anyja csak egy éve törte ki a nyakát.

A csipke kényelmetlenül dörzsölte Maggie belső combját az iskola felé menet. A fehérneműt befőttesgumival kellett egyik oldalt rögzítenie, hogy ne csússzon le a még keskeny csípőjéről.

A csipkebugyi büntetés volt.

A tizenegy éves Maggie a nagyszünetben játszott a barátnőivel. A futkározó fiúk mellett gyorsan hajtották

alatta az ugrálókötelet az iskola forró aszfaltján. Maggie a hangos nevetés közben szinte el is feledkezett a kényelmetlen csipkebugyról.

Az ugrálás után kipirult arccal állt be az ugrálókötél végére. Csak egyetlen apró csípést érzett combjának érzékeny bőrén. A befőttesgumi elengedett, és az anyja bordó csipkés fehérneműje lecsúszott a lábán, egyenesen a szürke betonra.

Összemosódott előtte az osztálytársainak arca. Hangos nevetés töltötte meg az udvart, a fiúk kézről kézre adták a vörös bugyit. Maggie pedig sírástól maszatos arccal szaladt utánuk, hogy visszaszerezze az új fehérneműjét.

– Bugyis Maggie – ordította az egyik srác, mire a többiek is kántálni kezdték a gúnynevet.

Most

Abe Collins mélyeket lélegzett, ahogy az üdítősdobozokat pakolta az ipari hűtőbe. Délre már majdnem el is vitték az összeset a szokatlan június végi hőségben. Egy kólásdobozt a homlokához nyomott, ahogy leült egy pillanatra a hűs padlólapra. A légkondi haldoklott Worcester legforgalmasabb kisboltjában, de a főnöke, Mr. Glasgow nem volt hajlandó megjavíttatni *már júniusban*. Bármit is jelentsen ez.

Nevetés hangzott fel a sorok között, mire Abe csak még hangosabban sóhajtott fel. Aznap harmadjára tért vissza a felsős lányok csoportja, akik folyamatosan egy-egy árucikkkel fordultak ki a boltból. A lehető legkisebb értékben vásároltak egy csokit vagy egy dobozos üdítőt, hogy Abe közelébe kerülhessenek.

Abe tisztában volt vele, hogy tetszik a lányoknak, de a kitüntetett figyelemtől gyorsan telítődött. Meg azal is, hogy még az anyukák is azt mondták neki, hogy

modellkednie kellene. Ő viszont tanulni akart. Tanulni, hogy később kitalálhassa, mit akar majd kezdeni az életével. A családjának a legkevésbé arra volt pénze, hogy finanszírozza az álmait.

Worcester nem az álmokról szólt. Hanem arról, hogy a szépfiúk addig állnak a kassza mögött, amíg fel nem adják a vágyaikat, amíg már csak az marad, hogy alkoholba fojtsák az ambícióikat.

– Bocsi! – vigyorgott rá az egyik tizennégy éves lány, aki összecsomózta az alig létező mellei között a fehér pólóját. Reggel ezzel még nem próbálkozott. – Kérhetek egy Fantát?

Abe megrázta a fejét, és feltolta magát a földről.

– Persze – felelte, és a kezébe nyomott egy hús dobozt. Egy pillanatra összeért az ujjuk, mire Abe meghallotta, hogy a másik két lány fojtottan felsikít a másik sorban.

– Ma este mész a buliba? – kérdezte a feltekert pólós, és lebiggyesztette a száját, hogy szexinek tűnjön. Egyértelműen ő volt a legbátrabb a társaságban.

– Én megyek a buliba ma este – bólintott Abe. – De este tízkor kezdődik, és titeket biztosan nem engednek még el. – Tudta, hogy nem lesz túl menő azzal, hogy ezt mondja, de aznapra épp elege volt az életéből.

– Az minket nem zavar – húzta fel a vállát a lány. – Kiszökünk. Mert *mindenki* ott lesz a bulin. Most kezdődött a nyári szünet.

Tartotta a szemkontaktust, ami meglepte Abe-et. Ed-
dig még sose merészkedtek el. Az elmúlt hónapokban
csak a csokikig és az üdítőkig jutottak.

– Van barátnőd? – ért el a kérdés a másik sorból Abe-
hez a kertésznadrágos kétcopfos lány felől.

Abe azon gondolkozott, mit is válaszolhatna erre,
amikor felhangzott az ajtó felett a csengő. Ahogy elhalt
a csilingelés, csak a hűtők zümmögése maradt, és a saját
visszafojtott lélegzetük.

Mind a négyen a hűtők felé lépdelő Maggie-t figyel-
ték, akinek a pólója vízesen feszült a testére. Szőke haja
barna lett a nedvességtől, és összetapadt tincsekben om-
lott az arcába, egyenesen a vérvörösre rúzsozott szája
elé. Mezítláb állt a frissen felmosott padlón, a cipőjét
a kezében lógatta. A szakadt farmere láttatni engedte le-
sült, hosszú lábát.

Egyenesen Abe-hez lépdelt, elvett mellőle egy kólát
a hűtőből, és hosszan megcsókolta. Abe automatikusan
becsukta a szemét egy pillanatra, a három kislány pedig
tátott szájjal figyelte a jelenetet. Ahogy Maggie hátrébb
húzódott, egyetlen töredékmásodpercre megnézte ma-
gát a hűtő üvegében, és az ujjával megigazította a rúzsát,
aztán először Abe-re, majd a mellettük álló lányra né-
zett, ahogy egy hangos szisszenéssel felbontotta a kólát.

– Hogy hívnak? – kérdezte Maggie, mire a másik két
lány csak még hátrébb húzódott a sorban. Egy zacskó
a földre esett, mire halk káromkodás hangzott fel.

– Layla.

– Layla – fonta össze a karját maga előtt Maggie. – Tudod, nem szeretem, ha a pasimmal flörtölnek.

– Maggie – nevetett fel idegesen Abe, és megérintette a karját.

– Mi az? Tényleg nem szeretem!

– Nem lehet több tizenhárom évesnél.

– Tizennégy vagyok. – Húzta ki magát Layla, és úgy elvörösödött, hogy alig látszottak a szeplők a világos arcán.

– Teljesen mindegy. Kislányok még – mondta Maggie-nek. – Te meg miért vagy teljesen vizes?

– Lesétáltam a Woodside Farmtól.

– Miért csináltál ilyet harmincöt fokban?

– Így alakult a napom – söpörte hátra a haját. – Este találkozunk?

– Persze.

– Mi is ott leszünk – szólalt meg Layla, aki mintha elhatározta volna, hogy provokálja ezt a gyönyörű idősebb lányt. Mintha ez valamiféle bátorságpróba lenne, mintha ezzel képes lenne kivívni a csodálatát.

Maggie a kóláját maga elé téve leguggolt a földre, annak ellenére, hogy Layla nem volt annyival alacsonyabb nála.

– Akkor csinálj valamit estére a hajaddal – fogta meg az egyik befont copfját. – Tudod, hogy az igazi *fiúk* felfigyeljenek rád. – Aztán még közelebb hajolt, és a fülébe súgott. – És a helyedben a melltartódba is tennék valamit.

– *Maggie* – szólalt meg újra Abe, és egyre idegesebben vakarta a nyakát.

Layla szája „ó” alakot formált. Annyiszor látta már ezt a gyönyörű lányt a városban, de fogalma sem volt, hogy ugyanabba a fiúba szerelmesek. A befont copfját simogatta, és *Maggie* vizes haját nézte. A napszitta aranyzőkét, ami még vizesen, lelapultan is sikkesnek tűnt.

– Azért nem árt, ha tudják, hol a helyük – simította meg *Maggie* Abe arcát –, nem? – Aztán egyenesen a másik két kislányra nézett, és az ajtó felé mutatott, mire mind a hárman egyszerre rohantak ki rajta.

– Ezt miért kellett? – dőlt neki Abe a hűtőnek.

– Valakinek meg kell tanítani őket.

– Kislányok még – ismételte.

Maggie nagyon jól tudta, hogy a férfiakat érdeklik a kislányok is. A kislányság nem védett meg senkit a koszos kezekről és a sörszagú lehelettől.

– Nem sokáig – biggyesztette le a száját, és közelebb bújott hozzá. – Hozol ma este vodkát?

– Te tényleg nem vagy olyan, mint a többi lány, ugye?

Maggie válaszképp csak szélesen mosolygott. Abe tökéletes volt, passzolt hozzá. Gyémántok mind a ketten a porban, a kisváros szemetében.

Egymásnak teremtvé.

* * *

Lydia néni házában a *Don't Go Breaking My Heart* szólt a hangszórókból, ahogy becsapódott *Maggie* mögött

a szűnyoghálós ajtó. Azonnal a kis konyhába lépett, ahol legyek zümmögtek a mosatlan edények felett, és állott sörszag ülte meg a levegőt.

A linóleum tapadt a lapos talpú cipője alatt, és először visszatartotta a lélegzetét. Hagyott egy pár percet a halálnak, hogy előbújjon az öreg kredenc mögül, mert az mintha meglepetésvendég lett volna a családjában. Hirtelen jött el Walter nagybácsiért meg az anyjáért is. Lydia néni pedig bármelyik pillanatban kidurranhatott. A városban azt mondták, nem tudni, kié a baba, hiszen Walter bácsi még hetven telének elején meghalt, így az övé nem lehetett. Ráadásul az egyetlen közös gyerekük, Maggie unokatestvére, Eliza már tizennyolc éves volt. Lydia néni persze az apa kilétéről mélyen hallgatott.

– Helló! – szólalt meg Maggie, miután elszámolt magában hetvenig, mert Walter bácsi akkor halt meg.

– Margaret! – recsegte a nappaliból Lydia néni, Maggie pedig közelebb ment, és kibújt a cipőjéből a koszos, sárbarna szőnyeg előtt. Lydia néni felpakolt lábbal feküdt a fotelben, előtte egy tálcán ragacsos BBQ csirkecombok, mellette egy Coors Banquet. Lazán egyensúlyozta a sört a hasán, ami az elsötétített szobában is olyan fényesen feszült, mint az erdei békák bőre. – Hoznál nekem még egyet? – emelte fel a fényes sörösdobozt.

Maggie bólintott, és azonnal visszasétált a konyhába, igyekezve kikerülni a ragacsos foltokat a padlón. A hűtőt kinyitva automatikusan visszatartotta a lélegzetét, mert Lydia nénié mindig tele volt romlott ételekkel.

A kezébe fogta a fényes, aranszín dobozt, és a homlokához érintette. A konyhaszekrény vitrines részében borostyánsárga alkoholok csillogtak, a legszebb holmik ebben a helyiségben, főleg a pattogó zöld festék kontrasztjában.

Bentre érve Lydia néninek adta a sört, aki letörölte a másik kezével a homlokán gyűlő izzadságot.

– Hogy te milyen gyönyörű vagy – húzta el a száját a nagynénje, de nem a kedvesség csengett a hangjában. Gúnnyal kevert gyűlölet inkább. – Ezek a combok – nyöszörgött, ahogy nagy nehezen sikerült előrehajolnia a hasától, hogy megpaskolja Maggie lábát. – Anyád is ilyen helyes volt. Aztán jött Bill, és mind ilyen undormányosak lettünk – mutatott magára. – Mind megcsúnyulunk, ahogy jön a gyerek.

Maggie leült a szemközi fotelbe, és maga elé húzta a már teljesen megszáradt, hosszú haját, hogy befonja. Főleg azért, hogy ne kelljen Lydia nénire néznie. Az erekre a lábán, a békahasára, a kikandikáló fekete szőrre a hónaljánál, a megduzzadt tejfehér mellére liláskék értérképekkel.

– Azért otthonra vegyél fel valamit! A faszkalap apád nem bírja, ha mások is megnézik a lányát. – Maggie a plafont kémlelte, lentebb húzta a nadrágját, mintha így lehetséges lenne eltakarnia a combját. – Mért jöttél ilyen későn?

Maggie majdnem minden délután át szokott nézni az iskola végeztével Lydia nénihez, főleg mióta ennyire kö-

zel járt a szüléshez. Eliza a benzinkútnál dolgozott délutáni műszakban, így valakinek figyelnie kellett a nagynénjére is. Bár Maggie általában csak behozta a sörét, és meghallgatta a szónoklatait a szépségéről és a mocskos férfiakról.

– Találkoztam az új tanárral, Mr. Millerrel az iskolában. Lehet hozzá fogok járni a nyáron, hogy felzárkózzak történelemből – nézett rá a nagynénjére.

– Hallottam róluk! – bontotta fel a sört hangos sziszzenéssel. – A nagyvárosból jöttek, mi?

Maggie bólintott, és a szájához nyúlt, mintha ellenőrizni akarná, hogy maradt-e még Wildwood Rose rajta. Mintha anélkül nem bírta volna tovább ezt a beszélgetést.

– Állítólag a legszebb házat vették meg Worcester központjában. Olyanok, akik egy napot se dolgoztak az életükben, képzelheted! Okoskák. *Diplomások* mindketten – köpte a szót eltorzult arccal. – A felesége is az iskolában fog dolgozni, ha egyáltalán visszamegy dolgozni, mert hallottam hírét, hogy hamarosan lebabázik. Az ilyenek nem tudják, milyen a munka meg az igazi élet! Hol munka az, hogy tanítanak?

Maggie ebből főként a szép házat hallotta meg. Elgondolkozott, melyik szép házra utalhatott Lydia néni, és elképzelte Owen finom, puha kezét a kormányon. Nem bőrkeményedéses, koszos körmű férfikéz volt, ellentétben azzal, amit egész életében látott.

– Na, és mi a helyzet a barátoddal? *Abrahammel*? –
cuppogott a sör után.

– Ma este vele megyek táncolni a tópartra – könnyö-
költ a térdére, és elmosolyodott.

– Szerintem az a fiú buzi. Nagyon szépfiú. De olyan
kis nyálas. Nem tudom – horkantott fel Lydia néni, és
a baba lábának nyoma hirtelen kidudorodott a hasán.
Mintha valami parazita szállta volna meg. Maggie kar-
ján kiütött a libabőr a fülledt hőség ellenére. – Az ilyesfé-
lékről derül ki tíz év házasság után, hogy a helyi kórus-
fiút dugják seggbe.

A rádió hirtelen hangosabbnak tűnt, az *Afternoon
Delight* szólt, Maggie-nek pedig ökölbe szorult a keze
a combja mellett. A mosolya viszont nem tűnt el.

– Aztán, ha mégse lenne igazam, apád meg ne tudja,
hogy baszogat.

– Eliza is jön ma este.

– Az engem nem érdekel, oda megy, ahová akar, ha
kipucolta a konyhát.

Lydia néni tovább beszélt, Maggie pedig becsukta
a szemét, és szinte láthatatlanul ringatózott az *Afternoon
Delight* dallamára. Azon gondolkozott, melyik nyári ru-
háját vegye fel a partra, és hogy milyen vodkát fog hozni
neki Abe ma este.

És hogy ő hogyan fogja megköszönni neki a szíves-
séget.

Akkor

Maggie a fojtogató porban futott a testvére és az unokatestvére után. Gyümölcsletől ragadt a keze, az arca, arra tapadt az augusztus felvert homokja. A nap vérvörösen siklott végig a gyümölcsösön a forró délutánt követően, fenyegetően jelezve, hogy haza kell menniük, mielőtt elvesznének az éjszaka semmijében.

A hasukban lötyögött a lopott gyümölcs, savas ízt csempészett a szájukba. Éjszaka majd görcsölni fog a gyomruk, mert péntek este biztosan nem kapnak mást enni otthon. A kúton viszont le kell mosniuk a lopott étel minden nyomát, mert Maggie apja egyszer már lefűlelte őket, amikor a gyümölcsösből jöttek haza. Otthon közölte velük, hogy cseresznye nélkül is lila lesz az arcuk.

Nem hazudott. De azokat a lila foltokat hetekig sem lehetett lemosni a bűdös házi szappannal.

Maggie az utca végén állt meg a pataknál. Belegázolt a vízbe, jól esett a bőrének a hideg a forró nyári nap után. A fehér pólója rátapadt a patakban, a szőke haja selyem-

ként terült szét a feje körül, ahogy ráfeküdt a vízre. Az ég lilán feszült, és ő csak mosolygott, morgó gyomorral.

Eliza beugrott mellé, hullámokat sodort magával. Maggie nevetve nyelt egy kis vizet, aztán köhögni kezdett. Fentebb tolta magát a hullámok között, ahogy Eliza egyre csak mosta a kezét. A csíkos pólója átlátszóvá vált a vízben, kiemelve mellének apró piramisait. Eliza azon a nyáron töltötte a tizenkettőt, egyidős volt Billyvel. Maggie volt a legkisebb a csapatban, a legkékszeműbb, akire mindenki felfigyelt.

Billy seggest ugrott mellettük, felkavarva a naplemente lila-vörös olajfényét a sima víztükrön. Maggie újra nevetett, a patak élő szagú vize csavarta az orrát. Billy arcán végigcsorgott a víz, és a farmernadrágja korcába tömte a levetett pólóját, kiemelve vékony, lebarnult mellkasát.

– Vedd le a pólódat, Liza! – horkant fel, de Eliza összefonta a karját a mellkasa előtt. – Na, ne már! Mindig levetted eddig! Szégyenlős lettél, mi?

Billy erre megragadta Eliza pólóját, aki élesen sikoltani kezdett. Maggie nem tudta nevet-e vagy retteg. De Billytől nem félhetett. Billy az Billy, akivel együtt lopták a cseresznyét a hétvégéken, amikor nem kaptak enni. De a bátyja most egyenesen az apró kitüremkedéseket markolászta, Eliza mellbimbóját csipkedte a vöröses naplementében. Benyúlt a pólója alá, és addig rángatta, amíg a reccsenés nem szakította át a patak csobogásának egyenletes zaját.

Eliza talán sírt. Maggie nem nézett oda. Mély levegőt vett, és elmerült a patakban. A hangok elfojtódtak, ahogy a naplemente fényei is csak táncoltak a szürke víztükrön. A víz vele hullámozott, a selymes haja simogatta az arcát, és ő csak nézte a színes felhőket maga felett, hagyta, hogy a tüdeje is megfájduljon a gyomra mellett.

Eliza sikolyai eltávolodtak, pólójának egy darabja végigúszott a víztükrön. Maggie pedig a patak mélyén hümmögött magának. Dúdolt, és arra gondolt, hogy a papa vajon ma whiskyt választ-e péntek estére, vagy sört.

Remélte, hogy a sört.

A whisky mindent megváltoztat.

Behunyta a szemét, és tovább énekelt. Hagyta, hogy a selymes patak az ujjai között csusszanjon el. És a világ egyre eltávolodjon tőle.